

Nr. 10—11 om Aftenen; der var altsaa Tid nok til at tage de fornødne Forholdsregler. Da Mængden samledes, hedder det, at der tre Gange blev gjort det Opraab, at den skulde lilles ad, men have vi noget Beviis for, at Politimesteren uden Videre har grebet ind i Rhyngen og har taget den Første den Bedste og anholdt ham? De vare Alle lige skylbige, efterat det i Lovens Navn var paa- lagt dem at gaae deres Bei. Der var ikke Tid til at søge om dem, der sloge Steen paa Bygningen, men man burde have grebet den nærmeste, fornemste og anseeligste Mand; var det da lutter Folk, der kunde løbe saa hurtig, at man ikke kunde løbe dem op? Seg er vis paa, at der har været Folk deriblandt, hvis Legeme nok skulde have holdt dem tilbage, og dem havde man saa havt fast Haand i, det havde maaskee været anseelige Folk, og de havde fortjent at straffes. Det ærede Medlem har sagt, at tre af Borgerkorpsets Mandskab kun kom tilstede, og det syntes han ikke var saa forunderligt, men mig forekommer det i høi Grad forunderligt, at der kun kom 3, naar der skulde komme 24. Man siger, at de ikke kunde findes paa Grund af Markedet; men varede det da til Nr. mellem 11 og 12? Der burde have været udtalt en skarp Fordømmelsesdom over, at disse Folk ikke vare tilstede, og de, der udebleve, burde have været behørigt straffede. Det ærede Medlem siger, at Politikorpslet jo kom tilstede den næste Dag, og at det heller ikke var istand til at drive Mængden fra hver- andre; men var det da ikke istand til at paagribe Nogen? Er det opløst, at det har gjort sig den mindste Uleilighed for at paagribe dem, som blot vare tilstede? Nei, det har blot søgt at paagribe dem, som kastede med Steen, men de Andre vare ogsaa i høi Grad straf- værdige. Naar man havde samlet alle dem, om hvilke det kunde opløses, at de havde været tilstede, havde man havt Nogen at holde sig til med Hensyn til Erstatningen, og de havde nok Alle været istand til at erstatte Skaden. Seg skal ikke indlade mig paa at afgjøre, om Forbittrelsen mod denne Mand har været begrundet, jeg vil slet ikke udtale mig i den Henseende, jeg skal ikke forsøge paa ad Dyrveie at erklære ham for illoyal, jeg skal hverken søge

at retfærdiggjøre eller at fordømme ham, men jeg siger, at her er en Mand, som ikke har kunnet være i sit Huus uden, at risikere at miste sit Liv ved Steenkast, og derfor forlod han det. Skulde det da ialtsald ikke have været muligt at forhindre, at de samme Optøier næste Aften gjentog sig, kan man ikke klage over, at Politiet ikke med 24 Mand, foruden Vægere og Politibetjente, kunde paagribe de Paa- gjældende, der vare paa Stedet og ikke vilde gaae deres Bei; er der noget Mennekte, som vil troe, at man ikke i en By som Roeskilde, selv om det var bælmoerket, skulde kunne kjen- de Folk, som man stod ganske nær ved, saaledes at man den næste Dag kunde sige til den Paa- gjældende: Du var paa det Sted igaar? Nei, det er ikke Tilfældet; i Roeskilde veed Politiet, jeg vil ikke sige, hvem der har kastet Steen, men hvem der har været paa Stedet og er bleven der, efterat der var steet Opraab til dem om at gaae deres Bei; af dem kunde der have været bragt Mange tilstede, thi jeg er overbevist om, at ingen honnet Mand, naar han blev kaldt for Retten, vilde lyve sig der- fra, naar han virkelig havde været der. Fei- len ved denne Sag ligger altsaa i, at man ikke har begrebet at det, moralsk at understøtte Oprøret, næsten er ligesaa fordømmeligt som at deeltage deri, og det, jeg bebrejder det ærede Medlem, er, at han saa at sige stillede sig ved Siden af dem, der mene, at kun de, der have kastet Steen, ere de Fordømmelige, men ikke de, der have givet den moralske Un- derstøttelse dertil. Det ærede Medlem kom dernæst til at tale om de to Staller og sagde, at de havde faaet en tilstrækkelig haard Straf; ja, det indrømmer jeg, men er det dog ikke besynderligt, at de Æneste, man i denne Sag har kunnet udfinde som Strafværdige, ere hæn- delsesviis de, som have forgrebet sig paa Poli- tiet, hvorimod Ingen af dem, der have begaaet den egentlige Misgjerning, ere blevne paagrebne eller endnu mindre dømt? — Seg vender nu tilbage til det, som stedse for mig bliver Ho- vedsagen, nemlig at vi gjennem en Erstatning frigjøre os for den hele Sag, og dermed lade den falde. Det er det Simpleste og Natur- ligste, og naar det ærede Medlem for Præsids Amts Gte Valgfreds (S. Sage) siger: Lad os